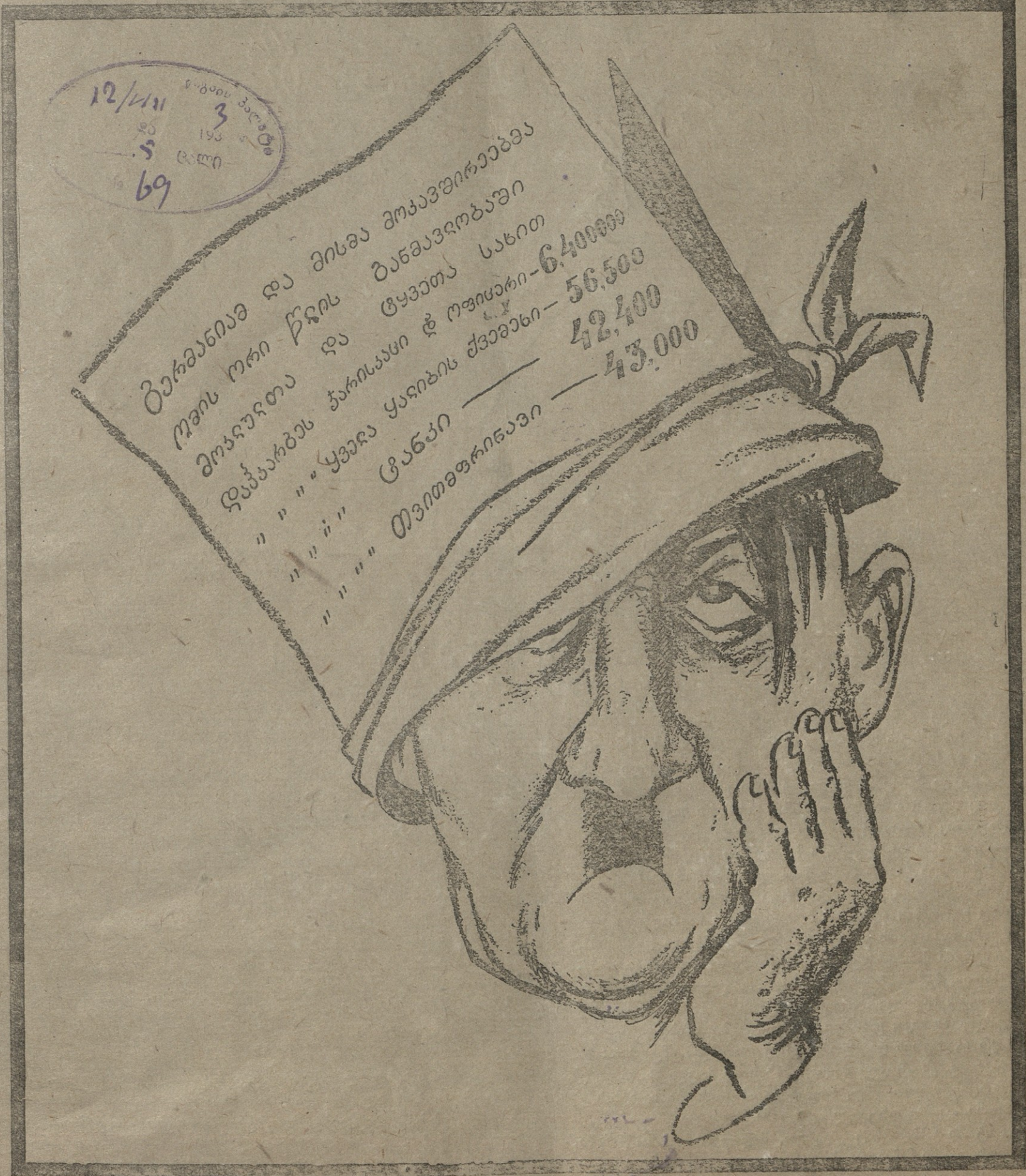

ს ი ა ნ გ ი

სახ. ღონისა

სივი ზირო სხარ გოგრაზე

12/11
 1943
 69
 და
 3
 დალი

ბერბანია და მისა მოკავშირეაბა
 მისი ორი წლის ბანაკობა
 მოკვდა და ტყვეთა სახით
 დასაბრუნ ზარისათი და ოფიცარი - 6,400
 " " " ყვავა ყაიზის ქვაბანი - 56,500
 " " " ცანკი - 42,400
 " " " თვითფრინავი - 43,000

ფიურერმა ორ წლის წინაღ ბლიც-კრიგებზე ბაქიბუქით
 ყველას ყური გაუჭედა, დააყენა ყველგან ბუქი.
 ეგონა რომ ჩვენი მხარე, ჩვენი ველი, ჩვენი ყანა
 ბალი იყო უპატრონო, დასარბევი ლილახანა.

მაგრამ უბვი მადის მქონეს აღმოაჩნდა მოკლე ხელი,—
 ბლომად გახმა ტევტონი გოგრა და დაემსხვრა საჭურველი
 აფხუს! გეგმა ჩაეფუშა! მარცხი შეგვდა სათაკილო...
 დაღვრენილა... ველარ შევლის ცხელ გოგრაზე ცივი ტილო..

რას ჩამცქერი?

„რომ შეიძლება დღეს თვითუფლის სულში ჩაწვდომა, მაშინ ფაშისტურ პარტიიდან გამოსარიცხავთ რაოდენობა შექველად გაიზრდებოდა“.

გახეთი „ფაიზინგერ-ფორტსტეი“

ნახ. გ. ისაევინა

— რას ჩამცქერი თვალეზში? მე თქვენს პარტიაში დიდხანია აღარა ვარ.

უსჯარი

(ფარსადანისაგან ბერლინიდან ნიანგსა თანა მიწერილი)

ვბა მიიღე ნიანგო, ესე სასწრაფო უსტარი,
 ვეროპის ამბავთ საცნობად მართ ჩემგან დანახუსტარი.
 შენი ბრძანების თანახმად, მე ინკოგნიტოდ მგაღალი
 რომსა და ბერლინს ვეწვიე, ამბავი ვცანი მრავალი,
 ვნახე დუჩე და ჰიტლერი მართ სისხლში ნაყურყურული,
 და ორივე მითვანს ჯიქურად კითხვა დაუსვი უმალი:
 — მე თქვენი მტავე გუნება შეცნობით ამიწონია,
 მარტვეთმცა ვითარ მიდიან საქმენი საღერძონია?
 ორი წლისთავი შესრულდა, რაც ომი გააჩაღდევით,
 რაც ვაკეთებას ელოდით ბლიცკრიგურ ნაყაჩაღდევით,
 მგონი ოცი დღის ვადაში გსურდათ საბჭოთა დაპყრობა,
 მოსკოვში მარშით სერი, თბილისში — ღვინით დათრობა.
 ცხადია, ბაქოც „ხელთ გქონდათ“, მთლად თქვენად დანაგულეები,
 თითქმის ხედავდით როგორ სჩქევს თქვენთვის მის ნავთი ულევნი,
 შემდეგ აფრიკა, ეგვიპტე, ვასადეგრები იმისი
 ჯერ ინდოეთის დაპყრობა, მერე მოთელვა ინგლისის:
 მოკლედ, ეს „მოკლე პროგრამა“ სულ მოკლე ხანში გენებათ?
 ხორციელგეყოთ — ისე, რომ არც აპირობდით სვენებას,
 მგონი „ცოტათი“ (სულ „ცოტა“) შეგიგვანდათ ამაში,
 ცოტათი გამხდარსაც გზედავთ, მადაც არ ვიჩანთ ჭამაში,
 ცოტაოდენი ნაბეგვიც მოსჩანხართ — გვერდებნახელი
 დაჩეჩქვილ ცხვირზე თუმც ივლესთ დოქტორ გებელსის ვაზელისს,
 მაგრამ იარა ამითი თანდათან ღიზიანდება
 ბურღდა გავცლიათ, გაპენტით ფიგურა გიზიანდებათ;

მაშ გამოდის, რომ ის ღერძი, რაზეც ბლიცკრიგი ტრიალებს,
 დაინჯღრა, დაჩაჩანაკდა და ტოტალურად კრიალებს,
 ნეტა თუ რაა მიზეზი, რა ფათერაკი შეემთხვა?
 იგი ხომ არა, რომ მოსკოვს ზედ სტალინგრადი „დეემთხვა“?
 ან იქნებ ის რომ კავკასთან, თქვენი მარში და პარადი,
 ძუნძულ — კუდამოქუთებულ რბენა აღმოჩნდა ჩქარადი?
 ან იქნებ „მცირე ზარალი“ გაგიხდათ დარდის გამჩენად,
 რაც ამ ორ წელში გმირულმა წითელმა ჯარმა გაჩვენათ,
 დიახ, ის „მცირე ზარალი“, როგორც დღეს უკვე ვიცითა
 ვანისაზღვრება მოკლული ექვს მილიონი ფრიცითა.
 მილიონობით ქვემეხი, თვითმჟრინავეებიც სხვა არი.
 ტანკების, ტყვიამფრქვევების, ნადავლიც მთელი ზღვა არი
 ან ცხელ ტუნისში დაკრული მაგრილებელი კოტომი
 ეგები სულ არ ვიამათ, რომ ხტით ვით ზღარბი გოდორში?
 ან შეიძლება, არც იგი მოგწონთ ნუ ჩავრელით ზუმრობად
 მოკავშირეთა ფრთოსნებმა რომ ვაკიხშირეს სტუქრობა?
 ან იქნებ გულში შიში და დარდი მით შემოგვიცურდათ,
 რომ ის ბლიციც და ტოტალიც ორივე გაგებიითურდათ?
 ამ ჩემს კითხვებზე, ფიურერს მთლად ოფლი გამოაყარა,
 დუჩესთან ერთად შეირხა, კრუსუნით თავი დახარა,
 და მათ კრუსუნში შევიცან ის ფაქტი შექველია,
 რომ ორ წლის ომმა ამ ორ „ამირს“ უკვე მოსტება წელია.

გაპრისსანოსი

„ჩვენი შეტევა უნდა განვითარდეს სანამ გადაჭრილი არ იქნება მოწინააღმდეგის უკანასკნელი სარკანსორტო დიდი პრტერია,—ვოლგა.“

ერთი ჭ საბიუროსი

(პიტერის მიერ 1942 წ. 30 სექტემბერს წარმოთქმულ სიტყვიდან)

ოცნებობდა, ბაქიობდა
„ფიურერი“ კუკუთხელი,
რომ ჩვენს ვოლგას გადაჭრიდა
ფაშისტური მაკრატელით.

და ევროპის „დიქტატორი“
ჩაიკვებდა ურალს ხელში
და აფთარი აწიასაც
ეცემოდა თოკით ყელში.

მამლაყინწამ იაიც ბრძანა,
დაიკვება: სტალინგრადსო
რომ ავიღებ, ჩემი მტრები
მოიხრან ჩემს წინ თავსო.

მაგრამ მოხდა, რასაც იგი
სიზმარშიაც არ ელოდა,
მას გაუჭრა ხოცუნებო,
რაც იმედით ეულში შქონდა.

ველარ მისწვდა იგი ვოლგას,
ვერ დალია მისი წყალი,
თვით მოკურცხლა,—იქ კიდარჩა
მისი ჯარის ლეში მყრალი.

ყუმბარა

„ინგლისელი მფრინავი კაუენი მალტიდან ჩრდილოეთ აფრიკაში მიფრინავდა, მაგრამ იძულებული გახდა კუნძულ ლამბედუზაზე დაშვებულიყო უცებ დაინახა, რომ მისკენ ზეიმით მიემართებოდა იტალიელთა ჯგუფი, თეთრი ბაირაღებით. მფრინავი გაოცდა. იტალიელები შეეკითხნენ კაპიტულაციის პირობების შესახებ. კაუენი მიხვდა როგორ უნდა ემოქმედნა,—მან მოლაპარაკება გამართა და ჩრდილოეთ აფრიკაში წაიღო პატაკი გარნიზონის კაპიტულაციის შესახებ.“
(გაზეთებიდან)

დუჩე ასე იჩემებდა;
—„რას არ შექმნის ჩემი მუხა!
ვიფიქრე და გავამაგრე
მე კუნძული ლამბედუზა.“

სამი ათას მებრძოლთაგან
იქ შეგქმენი გარნიზონი,
მის აღებას ვერვინ შესძლებს
ვერც ხერხით და ვერცა ლონით.

მაგრამ რა წამს იქ ინგლისმა
ყუმბარების გუნდი სდრუხა.
შიშისაგან აკანკალდა,
აღრიდა ლამბედუზა.

დუჩეს „მამაც“ გარნიზონის
ფიქრი იყო ერთადერთი;
„ოხ, ნეტავი ტყვედ ჩავვარდეთ,
შეგვეწიოს იქნებ ღმერთი!“

ამ დროს ერთი ინგლისელი,
მარტოდ-მარტო მიფრინავდა,
ლამბედუზის მიდამოში
მას ბენზინი გაუთავდა.

და მოუხდა ულოდნელად
იძულებით ძირს დაშვება,
აი შემთხვევით, ლამბედუზის
მებრძოლებმა იგრძნეს შვება.

გამოაწვეეს თეთრი ფერის
მათ დროშები ხელდახელად:
ერთ კაცს მთელი გარნიზონი
ქხვეწება: „გვექმენ მსხნელად!“

დიდი ხნიდან გნატრულობდით
ალარ ძალგვიდს მეტი თმენა,
ლამბედუზა თქვენი იყოს,
ნუ დაგზოცავთ მხოლოდ ჩვენა!“

და მფრინავმა კაუენმა
ჩაიცინა ნელა-ხელა.
უთხრა: რადგან მე მოვედი
ნულარ სწუხართ, თქვეს გიშველა;

დღეიდან თქვენ ჩვენი ტყვე ხართ,
არ დაგიშენთ აწ ყუმბარებას,
თქვენს კუნძულსაც დაუნგრევლად
ჩვენი ჯარი ჩაიბარებს!“

ასე მთელი გარნიზონი
ერთმა კაცმა დაატყვევა.
ეს ამბავი უსათუოდ
ისტორიის წიგნში შევა.

მ. გრიგალიძე

ჰინ ბერით და ჰინ უბერობით

რომმელმა ტყვეობას თავი დაადო
იმით, რომ წინასწარ გაფრინდა ტუნისი-
დან „როგორც ავადმყოფი“.

ნახ. გ. ისაევისა

— დაფიქრდი სომეურქინი, სიცილიაშიც რომ ტუნისის მსგავსად
ჩაგვეკეტონ რაღა გამოხავალს ნახავს ჩვენი ჯარების სარდალი?
— ჩვენ ვიკვებოთ, თორემ სარდალს ყოველთვის შეუძლია საჭი-
რო შემთხვევაში „აგად გახდომა“.

ამ სოფლის დამე დაბ ძურგოთის ამბავი

ლექსების ციკლიდან „სოფელი ტყვეობაში“

არავის ახსოვს ამ სოფლად
საზარი დამე ასეთი,
დამეც ამ სოფელს ვერა სცნობს,
აქ არ ხიანს სახლი-არც ერთი.

მხსნელად შოელის დაჭრილი
სოფელი თავისი ანებს,
ყოველი წუთი გვიანი
დაანგრეებს, დააზიანებს.

აი, მოვარდა პარველი
ტალღა და გმირი გამოჩნდა,
მტერი განდევნა და იგი
ამ სოფლის დამით გაოცდა:

აქ ნაგავები არ ყფდნენ,
და არც მამალი ყიოდა,
ისმოდა მხოლოდ ზუზუნის
ტყვიის და ქარი შკიოდა.

რა მოუვიდათ იმ საწყლებს,
რატომ არ ყფდნენ ნეტავი?
რა მოხდა მათი სიცოცხლის
უეცრად გადამკეტავი?

როგორ რა მოხდა? შავი დღე
აქ დადგომოდა ჩვენს ძაღლებს,
ისათი ხისხლი შეუხვამთ
არბელ ვიშის საძაღლებს.

ძვლებიც დაუნრავთ, თვალებმა
ჩვენმა ამ დამით რა ნახეს?
ვინ დაიჯერებს თქმულებას
„ძაღლი ძაღლის ტყავს არ დახვებს“.

ნანდარო მუღლი

გერმანიის პატარა ქალაქი მდინარეზე, ცეცხლმამკრობი რაზმები გირბი-გამობრიან, შიდათი წყალი, ებრაქიან ხანძარს. გესტაპოს უფროსი კი განვარდუნებებს იძლევა.

— ალვა შეგორტეიო უბას, გაჩხრიკეო ყველანი, აღმოჩინეი დანა-ნავე.

გესტაპოელებიღ დაძრწინან, სახლებში იჭრებიან, ჩხრევენ ნიჟორებ-ლებს, და პატაც ტელეფონებით აძლევენ სამართიელოს. თათემის სვე-ლი ერთხად მოასტენებს უფროსს, რომ დანაწავის აღმოჩენა არ მიუბრუნდა.

— ლინერტ გეტერა;— დრიბლენს უფროსი,— გავროზბეთი თუ დანა-წავის არ მიპოვიოთ.

დაბოლოს მას მოახსენებენ, რომ ხანძარი ჩაჭობილია, ამავე დრის გესტაპოში წემოპაფიო ნიციეი და ტანისამოსშემოხეული მოქალაქე, რომ მელსაც თიგაჩრეხ სისხლი წამოსიდა.

— თქვენი აღმატებულენავე;— დანაწავე აღმოვაჩინე, ნანადელი დანა-წავე.

გესტაპოს უფროსი მრისხანედ მიმართავს ნაცემ მოქალაქეს:

— მამ შენ გაჩინე ხანძარი არაზნადე?

— არა თქვენი აღმატებულენავე,— მიუგავს გესტაპოელი, — ხანძარი გამჩენი ვერ ვიპოვეთ, მაგრამ ჩხრევის დრის აღმოვაჩინეთ, რომ ამ არაბ-ზადას უარესი დანაწაველი ჩაუდენია, ნანადელი ანტიუფაშისტური, ფეუ-რერის საწინააღმდეგო კოლონა.

— მართლა?

— ნანადელიღ, თქვენი აღმატებულენავე, დამატეიციებელი საბუთი აღმოვჩინეთ.

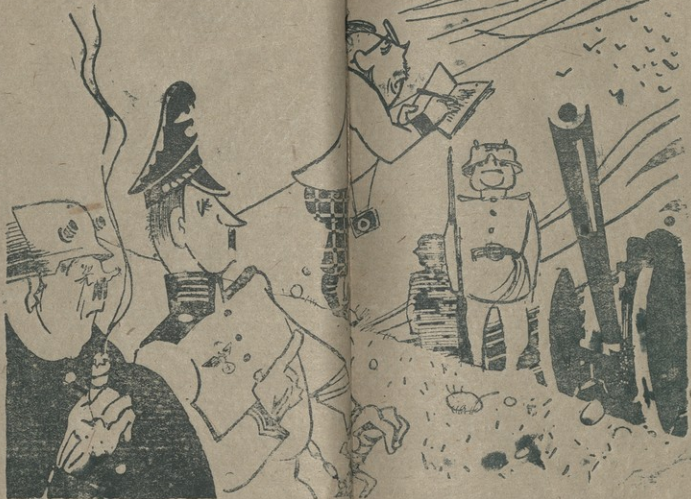
— რა საბუთი?

— შარვილი, შედმეტი შარვილი, ოდნე ნახშირი, მაგრამ მინე შარ-ვალი, რომელიც გარდემომში ცილია.

— რაო, რაო, რაო? — გაცეცხლა გესტაპოს უფროსი, — ზედმეტი შარ-ვალიო? — მამ ტანისამოსის გადახადვას ეწეოდა და ამით არაღვედა ფეუ-რერის უზღულეს ზრახუნებს? — საკონცენტრაციო ბანაკში — დაუფრებელია.

და ნაციეი მოქალაქე, როგორც დანაწავე იმანი, რომ მას შარვილი აღმოაჩინდა, ცემთ გაეყენეს ეახნეტიდან.

მახვილაკე

— ეს კორესპონდენტი პრევესს მიღებენ ხომ არ არის?
— საიდან ატყობ?
— ყოველთვის შეფერილად იცნავენგზის გელმოცემა.

„აგაყოლოდით“

გერმანული დამპყრობის აპრეზიუცი ვიბერენს წინსიდა, რომ ფინანსად მასობად ჩვენი არაბრენი ტანისამოსისა და ფე-საცემულის უარესი გერმანიის ხელისუფელი მიმართავენ ანე-რა ძალადობისა.

— ხალ მიღებარ, კერტა ანე რეკულდერ მომარჯვებული?
— ტანისამოსისა და ფეხსაცემულის ნებაყოლოლობით შესვარეებლად.

მუსოლინის ოჯახში მსახურთა შერბენ ვაიბენაა, აიგანე, გამოცე-ვა მამორის ტანსაცმელი, ნიბები, მატულის ქაოვილები; ყუფილი ალკატონი —
— ასე, არა, ასე ნაუცხადვიღ ნუ ალაგებთ, — ეტყუება მათ სინიორა მუსოლინი, — დინეჯღ, დავიფებებით ჩალაგეთ, ნაუტალინი ბლოზდ დე-ყარეთ ისე, რომ სამერმოსიდეკ გამოდეს.

— ესე იგი, როგორ „სამერმოსიდა“; — სინიორა;

— ისე, სამერმოსიდა, — უწოებით მიუგებს მას სინიორა, — იდე, რომ წესაქმობა მომავალ ზამთარს მათი გახნა აღარ შესძენს.

— ესე იგი, როგორ სინიორა? — ეკვავ მეტიორულად ეკოთებს „პრო-მა“, რომელიც ვერ ატყობს თუ რა ტრადიციით ამბობს ამ ფრანას სი-ნიორა მუსოლინი.

— როგორა, როგორ და ისეთი ზამთარია მოსალოდნელი, რომ შეიძლება თბილი ტანსაცმელს გახნას არ დაგვეჩრდეს, ხომ გესმის?

— შესის სინიორა, მეშმის.

— აბა რა გესმის?

— ის, რომ მომავალი ზამთარი უფრო ცხელი იქნება იტალიისათვის. სინიორა მუსოლინი სდუმს. მან გარკვევით იცის, რომ დღემო თან-ბნობის ნიშნია.

„გერმანული“

— ანე რთიო მერცხული ვერ შესდებს ფრენას მელაშუა ზღუდენ რბილის ავიაციის ნებაჩრდის გარეშე.

მუსოლინის სიტყვიდან

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა

პირო უიარით გეხვავალნი

— რავე უეჩობ შენ ეტაა ვენენ?
— მახუდენ, რაუტევი შენ ვილიო.
— თ, რა შევი დეჭრებით ყოვილარ გავმეკავალიო. (სახარბლო გ.)

გყვა ვიციტა შორის

— დეჭრით არ აბატუნეს ვენერად მალულეს რამ ის ტევედ ხაზარდა.
— ე, შენე რთიო, განა ვენერად-ფელდმარშალია ვისი დიდედ ხანდერეხთიო რა აშრის ექნა მარე დეჭრითიო? (სახარბლო გ.)

ფინელ ჯარისკაცთა საუბარი

— ვიციკ, რა არის „ილაბტარნი ავადვაცა“ რომელი-ზედეს სწერს ჰილერიო?
— დიდეც ცოტა, ახ მარე დასწერს ჩვენი მანერითიო და მახს ევალიფერს ვიციკ. (სახარბლო გ.)

მოსტრახული

ნახ. ს. ნადარეიშვილისა

— რაოდის დამთავრდება შენი აჭრით ეს თაი?
— როცა ჰიტლერი აღარ იქნება.
— რაოდის აღარ იქნება ჰიტლერიო?
— როცა იში დამთავრდება.

— შედეკ, მოკავშირეთა მერცხლები როგორ დღირ-ნივენ ამ სენლოშუა წიღებზე?
— დიამ, ეტელები, რიგირტ სწნას ჩვენი ავი-ციბისეც ნებაჩრდოდა არ აღლიათიო.
— საგამეტირდ ჩვენი ქალაქი აქეთ აღებული.

ნახ. დონისა

— გავთნილა ასეთი ამბავი, — მათხრეს მოხაველის ასაღებად გავზავნითო და ახლა კი ჯარში სანიტრად მიკრეს თავი.

— ალბათ ჩვენს ასაღებად.

ნიხილ ზოზჩინაძე

მორგვი

ჩვენს კატარას დილიდანვე თავს დასტრიალებდნენ მტრის თვითმფრინავები.

პირველი ჩქვსი ბომბი ზღვაში ჩავარდა, მეშვიდე კი მოხვდა ბაქანს, და ჩვენი კატარა ცეცხლის ალმა მოიკცა:

ყველა მგზავრი, ვისაც შეეძლო და არ შეეძლო წყალში გადახტა...

მეც მიუხედავად იმისა, რომ ცურვა არ ვიცოდი, რაღაც იმედით წყალში გადავეშვი!.. და რატომ უნდა იმ წამსვე ჩავიძირე...

მე არ ვიცი ფიზიკის რომელ კანონებს ემყარება თქვენი ცურვა, მაგრამ უნდა მოვახსენოთ, რომ ამ საქმეში სრულიად უილაჯომ იმდენი მაინც მოვახერხე ზღვიდან ხელმოვრედ თავი ამომეყო და მაშინვე ჩავკიდებოდი მორგვს, ზღვის ზედაპირზე ამოჩრის.

ჩავაფრინდი ამ მორგვს და ხელიდან აღარ ვუშვებ! მადლობას ვწირავ ზეცას, რომ ცოცხალი გადავრჩი, და რომ ზღვა სავესა ხოლმე ასეთი რკინის მორგვებით — სანაოსნო გზისა თუ ზღვის სიღრმის საჩვენებლად.

უცებ ვხედავ, რომ ვიღაც მოსცურავს ჩემკენ. ვხედავ, ჩემსავით სამოქალაქო ტანსაცმელშია გამოწყობილი ქვიშისფერი პიჯაკით და გრძელი შარვლით.

მე მას მორგვი დავანახე და ისიც ჩავაფრინდა მას. ვართ ასე, მორგვზე ჩამოკიდებული და ხმას არ ვიღებთ. ხმას არ ვიღებთ იმიტომ, რომ არაფერი გვაქვს სათქმელი...

მე მაინც, ყოველ შემთხვევისათვის, გკითხე თუ სად მსახურობს, მაგრამ არაფერი მიპასუხა, მან მხოლოდ პირიდან წყალი ამოასხა და მხრები აიჩჩია, — მხოლოდ მაშინ მივხვდი, რომ ჩემი შეკითხვა უადგილო იყო.

და აი ვართ ასე, ჩუხად, მორგვზე ჩამოკიდებული. გავილა საათი, მეორე საათი, — ვღუშვართ.

ბოლოს: ჩე ი თანამოსაუბრე მეუბნება: — მგონი მაშველი კატარა მოდის!

და მართლაც ვხედავთ, რომ კატარა გვიანლოვდება და ზღვაში ჩაცვივნილ ხალხს შევლის. ჩვენც ავტოხეთ ყვირილი და ხელის ქნევა ვცდილობდით დროზე შევენიშნეთ, მაგრამ ამაოდ. ჩვენ რატომღაც ახლოსაც არ გვეკარებოდნენ.

მაშინ მე გავიხადე პიჯაკი, გავიხადე პერანგი და ცალი ხელით მალლა ავაფრიალე. ვანიშნებდი აქა ვართ, მოგვეშველეთ მეთქი.

მაგრამ კატარა უურადლებას მაინც არ გვაქცევდა.

უკანასკნელი ძალა მოვიკრიფე, — ჩედავთ, ვიღუშვებით, სულზე მოგვისწართ მეთქი, — გავიძახოდი.

ბოლოს კატარაზე ვილაცა წარმოვდგა და რუპორით გამოგვეხმინა:

— ჰეი, თქვენ, ასეთ-ისეთებო, რომ გავაგიჟათ, რომ ნაღმს ჩასკიდებინართ!

როგორც კი ვაიგონა ეს სიტყვები, ჩემმა მეზობელმა მორგვს ხელი უშვა და განზე მოუსვა... ნელი ცურვით კატარას მიასურა.

უნებლიეთ მეც ხელი-ვუშვი რკინის მორგვს, მაგრამ იმ წამსივე ტყვიასავით წავედი ზღვის ფსკერისაკენ.

რა მექნა, ისევე ისე ჩავაფრინდი მორგვს, ჩემს ერთად-ერთ იმედს. კატარლიდან კი იძახიან:

— ჰეი, შენ, ასეთ-ისეთო, ნაღმს ხელი არ ახლო, არ გესმის?! — ძმებო! — შეველაღებ მე, ძმებო! უნაღმოდ ხომ ჩავიძირე ზღვაში, ხელს როგორ გაუშვებ! შედით ჩემს მდგომარეობაში მოცურდით აქ, გადამარჩინეთ, ჰქენით სიკეთე — მეთქი.

— რუპორი კი ჰყვირის: არ შეგვიძლია მანდ მოვცურდეთ შე გამოტვივნილლო, — ნაღმი აგვაფეთქებს! — შენ თვითონ გამოცურდი აქეთ, შენ ასეთ-ისეთო! თუ არა და მივდივართ ამ წუთს!

იოლი ამბავი კია მივცურდე მათთან მაშინ, როდესაც ცურვა სრულიად არ მენებრება! — ვფიქრობ ჩემთვის და თან ეყვირი:

— ძმებო! მეზღვაურებო! მოიგონეთ რაიმე ადამიანის სიცოცხლის გადასარჩენათ!

ეყვირი და მორგვზე ისე მაქვს ხელი ჩავლებული, რომ სურვილიც რომ მქონდეს, — ვერავითარი ძალა ვეღარ მომწყვეტს!

ბოლოს და ბოლოს კატარლიდან ვიღაც კეთილი, თოქს ისვრის ქამანდივით და თან რუპორით და ურუპორით ყველანი დამძახიან:

— ნუ ფართხალობ შე სასიკვდილოვე, ნაღმი აფეთქდება! გულში ვამბობ: თვითონვე აფეთებენ ადამიანს, თავისი ყიფინით! უკეთესი არ იქნებოდა, არ მცოდნოდა რომ ეს რკინის მორგვი, — ნაღმა, უფრო გულდამშვიდებით და დინჯათ ვიმოქმედებდი!

ეხლა კი ვიფართხალებ, აბა რა იქნება, ნაღმთან სიახლოვე მაფეთებს და უნაღმოთაც მეშინია...

როგორც იყო ჩავეჭვიდე თოქს, ფრთხილად შემოვიბი წველზე და შევძახე:

— ჯანდაბას თქვენი თავი, ასწიეთ თოქი!

— შენ კი გაქრი! — ამ ომის დროს, რომ ვაფიქრებინა ნაღმს ჩასკიდებოდი...

ჯავრობენ შორით მეზღვაურები. მე კი ვღუშვარ, რატომ უნდა არაფერს ვუპასუხებ. ან და როგორ შევეკამათები მათ, რომლებმაც დახარობას ეს ეს არის გადამარჩინეს. თვითონაც ნათლად ვგრძნობ ჩემს განუფითარებლობას (და უფიცობას საომარ ტენიკის დარგში).

როგორც იყო ამათრის ბაქანზე. ვწევარ. ყველანი გარს მეხვევიან ჩემი ყოფილი მეზობელიც აქ არის.

ისიც დამცინის და მაყვედრის: „რატომ მირჩიე ნაღმს ჩავკიდებოდიო“..

არც მას ვუპასუხებ, რადგან ხასიათი უკვე გაფუჭებული მაქვს, მოულოდნელად აღმოვაჩინე, რომ ჩემი პერანგი აღარსადაა, ის პერანგი, რომელსაც დროშასავით ვაფრიალებდი.

პიჯაკი ხელთ მაქვს. პერანგი კი არაა!..

მინდოდა მეთხოვა კაპიტანისთვის კატარა გაეჩხრიკა და აღმოეჩინა, მაგრამ მასი მოღუშული სახე რომ დავინახე გადავიფიქრე. პერანგი ალბად ნაღმზე დამრჩა.

თუ ეს მართლაც აკრეა, ამ გადარჩენს შემდეგ პირობა მივეცი ჩემს თავს — შეგისწავლო ს. მუნდრო საქმე.

გ. ნაიკუთრებით საზღვაო სანაღმი ხელოვნება...

სრუკუნეა და სწყუიდასტერ

„წყური ბახვი“ № 1

ფაშისტური პროპაგანდის ყოველდღიური ორგანო იოსებ გებელსის რედაქტორობით, განადის ბერლინში.

§

სრული გზით

3-მ
დასაფრთხილებათ რა მკაპალთა სუკვილს, ამირადიან
ბაიროგა ჩივნი ყოველდღიური გაზეთი „სრული ბახვი“
როგორც მართებულად წარმოადგენს გონებას და აზრსაგან გულს
ხელში
დასაფრთხილებათ: ჩივნი ასაღმ გაზეთის დროშას აწვირს „მოკლა
ჩიყური
აღიღწე გზით ხაასსინო სმარტინსკამ“. მართებულად, იგი
თავს ჩივნი გაზეთში, რომლის და იმპერატორს

რეკლამები

რ.მ.მ. მუსოლინის კაბინეტში მიმდინარეობს თათბირი თავდაცვის საკითხებზე. მოხსენებას აკეთებს კედელზე ჩამოკიდებული მუსოლინის პორტრეტი. მას დუმილით შესცქერა მინისტრები, რომლებიც ცახცახებენ განგაშის გამოცხადების გამო, თვით მუსოლინი იმყოფება თავშესაფარში. რომში სრული სიწყნარება. იქიდანვე, დაინიშნა ახალი საეკვიპაჟო საქმეთა მინისტრი, რომელმაც თავისი ცოლშვილი შევიცარაში გაგზავნა და

თვითონაც საოჯახო ნივთებით დატვირთულ მანქანით მათთან მიემგზავრება სვალ დილით.

§/ ნიანგის შენიშვნა: ეს, უკაცრავად პასუხია გაზეთი, ჩვენმა რედაქციამ მიიღო ამ დღეებში ჩვენი ბერლინელ რწმუნებულისაგან, რომელიც გვატყობინებს, რომ იგი ამ გაზეთს ხშირად მოგვაწოდებს, როგორც გავს, შესწორებები გაუყვებიანი ვინმე ანტიფაშისტს, რომელსაც ხელში ჩაგარდნია იგი სანამ ჩვენამდე მოაღწევდა.

გერმანიის საინფორმაციო ბიუროს სინოპტიკური პროგნოზი

საბჭოთა საინფორმაციო ბიურო არასწორ ცნობებს აქვეყნებს ჩვენი ჯარის დანაკარგის შესახებ ომის ორი წლისთავე ამ ცნობების მიხედვით ჩვენ დაგვიკარგავს 6.400 000 ჯარისკაცი და ოფიცერი. რომ ეს ცნობა არასწორია, იქიდანაც სჩანს, რომ ჩვენ არაფერი გამოგვიჩვენებია ჩვენი ჯარის დაკარგვის შესახებ და ისე კი ამის შესახებ საბჭოთა საინფორმაციო ბიუროს საიდან ეცოდინებოდა. და თუ მაინც და მაინც აინტერესებთ მათ სწორი ცნობა, შეგვიძლია გაცნობთ, რომ ჩვენს ჯარს საბჭოთა გერმანიის ფრონტზე ორი წლისთავე დააკლდა მხოლოდ ორი კაცი, — ერთი ოფიცერი და ერთი ჯარისკაცი, ჯარისკაცი იმიტომ, რომ რაღაც შემთხვევის გამო, ფრონტზე უოფიცროდ დარჩენილიყო და ოფიცერი კიდევ იმიტომ, რომ უჯარისკაცოდ აღმოჩნდა, ორივე ისინი სამხედრო წესის მიხედვით დაზარებულნი არიან.

პირველი მსატერული „შედგერი“

„ფიურერისა“

საბჭოთა ავიაცია ცდილობს დაბომბოს ჩვენი აეროდრომები, მაგრამ შედეგს ვერ აღწევს. დანგრეული აეროდრომების აღდგენა ხდება გერმანული სისწრაფით.

ნაიცი კარაქის მიხაკი

პატივცემულო ჰერ რედაქტორო! ჩვენ, საბჭოთა კავშირ-გერმანიის ფრონტზე დახოცილი იტალიელები, რომლებიც ჩვენი დუჩეს მეოხებით ცოცხალთა შორის ვირიცხებით, თქვნი გაზეთის საშუალებით უღრმეს მადლობას მოგახსენებთ მის უხადებულესობას ბატონ მუსოლინს და სურვილს გამოგოქვამთ მისი მღერ ნახვისას, რათა ჩვენი უღრმესი ერთგულება გადაგვეთმას პირიპირ შეხვედრისას, წერილს ხელს აწერს რამდენიმე ათათასი დახოცილი იტალიელი ჯარისკაცი და ოფიცერი.

განხილვები

გერმანიის სამხედრო შტაბი აცხადებს, რომ ხმელთაშუა ზღვაზე მოკავშირეთა სამხედრო-საზღვაო და საჰაერო ძალების მოჭარბების გამო უგზო-უკვლად მიიშალა იტალიის ფლავტი. მხოვენელები ჯილდოს მიიღებენ.

ბერლინში, რეისპარკში ყოველდღე მწყობარად დიდი სალამო-სეირნობა. ტბაზე-ნავეებით სეირნობა. მიწაზე — პტი შვო, გამაგრებულელი საამელები. პაერში — საპნის ბუშტები და ჰერინგის დაპირებები გერმანიის ავიაციის უძლიერელობის შესახებ.

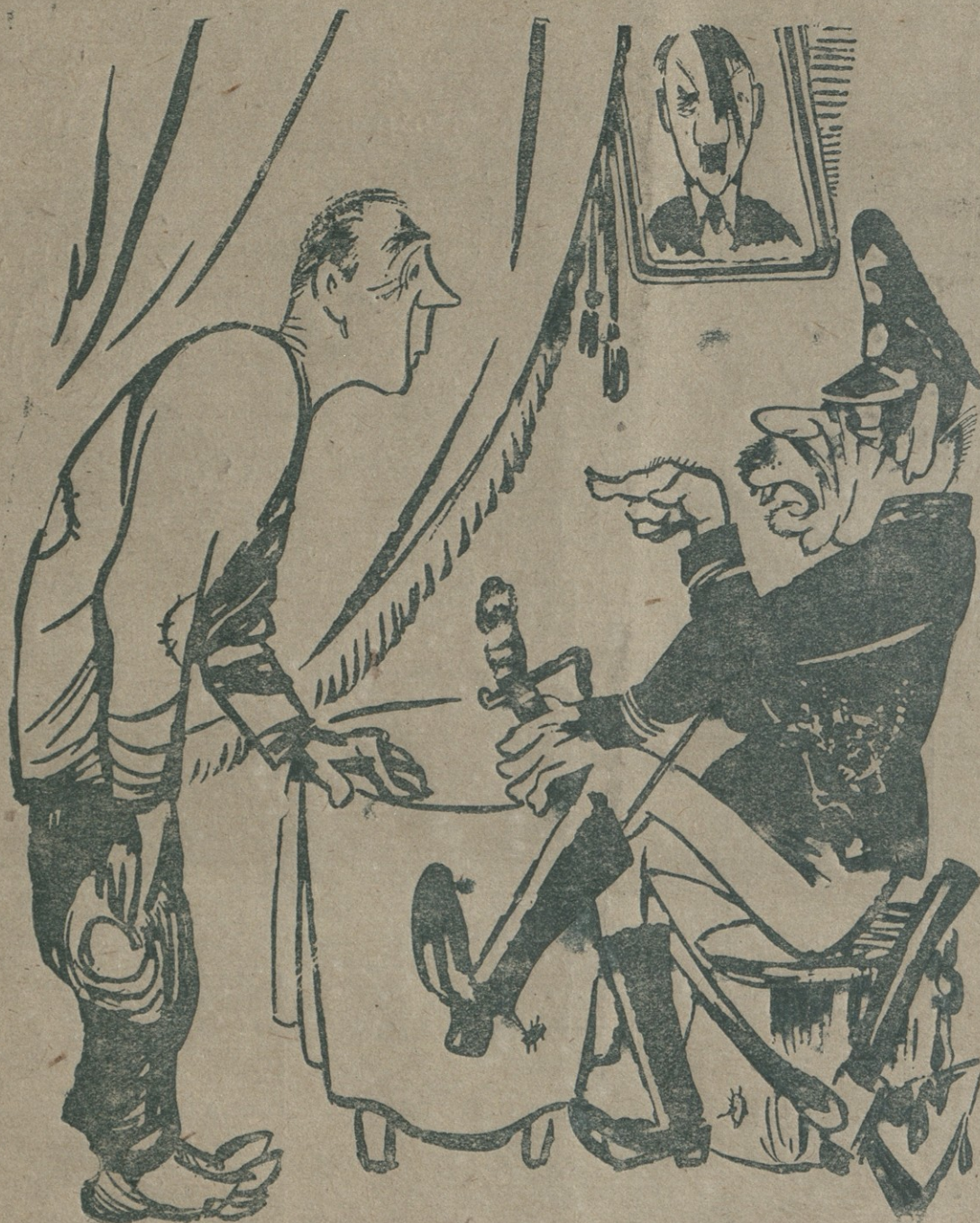
საჭაროა საპნის დიდი მარაგი ლერძის რომი — ბერლინის მომაკვდინებელი ჭრიალის შესანელებლად. მომწოდებლები გოორკეცებულ ფასს მიიღებენ.

იყიდება ღერძი გამოხსადვი უკულმა ბრუნვისათვის. მიმართეთ მეატრონეებს ჰიტლერსა და მუსოლინს.

გერმანიის ფაშისტური პრესა წუწუნებს, რომ ვეროპის ოკუპირებულ ქვეყნებში გლეხობა ცდილობს არ მოამარაგლოს პირუტყვი და შინაური ფრინველებიო. გაწუთებიდან

ბერლინში ერთმანეთს შეხვედნენ დამარცხებულ გერმანელი სარდლები რამსფელდი და დანსტონი (გაზეთებიდან)

ნახ. გ. ისაევისა

ერთი წლის წინ „ფიურერმა“ განდიდების დაფინის მდომგლს ეს წერილი გაუგზავნა თვის ორ სარდალს: ლისტს და რომმელს:

„გილოცავთ, რომ წინ მიდიხართ, რომ ეგვიპტის ზღუდეს ვლახავთ, და კავკასიას ზღვით და მთებით ჩვენ კალთის ქვეშ მალე გნახავთ.“

ეგვიპტე და კავკასია ლამის ხელთ გვაქვს მადლობა დემეტოსს, მაგრამ მალე ინდოეთში უნდა შევხვდეთ ერთმანეთსა,

რომ მზურვალე განგის ველებს ვაგრძობინოთ ჩვენი ძალი და საბჭოეთს შემოვავლოთ ღერძის სპათა მტკიცე რკალი.

აი ჩემი ამოცანა, სურვილი და მტკიცე რწმენა, ინდოეთში გახვის პირას უნდა შეხვდეთ ერთმანეთს თქვენა.

ერთ წლის შემდეგ (განაჩენი რა ჰქონია დაბთ ბესასი) — ფონ-ლისტი და „ფონ“-რომელი მართლაც შეხვდნენ ერთმანეთსა.

შეხვდნენ... მაგრამ ეს შეხვედრა მათთვის იყო უნებურა, შეხვდნენ ორივე ფრინველებიდან კულებამოძებულნი.

შეხვდნენ, არა კალკუტასთან ანდა სადმე განგის პირას, მათი გეგმა ხალხთა ნებამ შეაბრუნა თავდაყირა.

შეხვდნენ... მაგრამ შეხვედრის დროს მწარე გმინვა გულს აღმოზდა, ეს შეხვედრა „სანუკვარი“, განგთან არა... ბერლინს მოხდა.

გესტაპოკალი: — რა მოხაზრებით აიღე ხელი იხვევის მომრავლებაზე? მლხში: — ვერ გაგზიდე ჰერ, პატივცემულ გებელსისათვის მეტოქეობის გაწევა.

მედუზა

გოთხრობა წვერიან უკისზე და დაუსრულებელ „კიბ-ბლიცზე“

ტექსტი — ი. სენისა

(გაგრძელება)

ნახ. ლონისა

კატუშა იხსნის ფრიცს

საველე სასამართლოს წინ დგას ფრიცა ფერნანდოკოლეტი, ვით მოწმე ჰანსიცი იქ აიო, გამცემი, „შეუბრალები...“ შფოთი და ბრაზი დაეტყო მოსამართლეთა კრებასა. ბოლოს კი ერთი მთგანი კითხულობს განჩინებასა: „სირცხვილი ასეთ ჯარისკაცს, რა საქმე ჩაუდენია, არილებში იმისი ყოფნა არ მოსათმენია. რა მანებლური აზრები უთქვამს, რა მოუჩინია, უნდა სიკვდილით დაგსაჯოთ, მაგ ავაზაკზე ახია!..“

ამ დროს, უფერად გაისმა გრუხუნის ჯოჯოხეთური

და მოსამართლემ შესწევითა თავისი სიტყვა ყბედური. თითქოს ზღაპრულმა ფრინველმა, ყუმბარამ გაიოპოცა, და ნაცარტუტად აცია ჰანსიცი და სასამართლოცა. გადარჩა მხოლოდ ფრიცი და იმან კატუშა დალოცა: — „იმ ქალბატონმა მიშველა, მან ჩემი მტრები დახოცა! გააქრო ჰანსი ჯაშუში და მსაჯულების კრებულნი, განჩინებაც და ბრალდებაც დაიწვა აღმოდებულნი, თავისუფლად დადის ფრიცი ის ამყად მიაბიჯებს, თითქოს, არ თუ გაამართლეს, მას ჯილდოც კი მიანიჭეს.“